

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Følgebreve, takkebreve, anmodninger m.m.

Citation: Kierkegaard, Søren: "Følgebreve, takkebreve, anmodninger m.m.", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b241-txt-shoot-id9561fa61-deef-4cac-86ba-e761550cdaab.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · udateret [13. maj 1845] · til Hr. Hastrup

Ærede Hr Hastrup!

Når De modtager dette, er jeg på Vejen til Stettin.

S. K.

Fra SK · 30. sept. 1845 · til Ole Cold

d. 30. Sept. 1845 Høistærede!

Ved al min Efterforsken var jeg, som sagt, kun kommet til det for den Ituslagne og Tabte eller Tabte og Ituslagne smigrende Resultat, at dens Mage ikke var at finde. Heldigviis var den, hvad jeg nu veed, ogsaa i Deres Husholdning udmærket som eneste i sit Slags. Hvorledes heldigviis? Jo, ellers antager man rigtignok, at det er det tungeste Tab at miste hvad der var eneste i sit Slags, men med Kaffekopper troer jeg man gjør en Undtagelse og finder det Trøstende, at den tabte var eneste i sit Slags, finder det ellers allertungeste Tab for allerlettest: at miste en mageløs. –

Saa lad da det herved medfølgende Par indtræde i det tabtes Sted og paa samme Vilkaar: at der, naar det tabes, ikke er stort tabt.

S. Kierkegaard.

Til Hr. Kold i Fredensborg:

Hermed en Æske mærket K.

Fra C.R. · udateret [1845-50] · til SK

En af Dem aldeles ukjendt tager sig den Frihed at henvende sig til Deres Velædelhed med en Anmodning, hvis Ubeskedenhed han tilfulde føler, idet han dog tillige haaber, at De, bekjendt med vore litteraire Forhold, ikke vil tage ham den ilde op. En af vore Boghandlere har gjort det Tilbud idetmindste uden Forfatterhonorar at ville udgive medfølgende Manuscript, naar det ved Udgivelsen kunde blive ledsaget af et anbefalende Forord af en af vore litteraire Notabiliteter. Da det er mig om at gjøre at høre en offentlig Mening om det, er det, at jeg i den Anledning henvender mig til Deres Velædelhed med Anmodning om, at De i en ledig Time vil gjennemlæse det og prøve, om det er en Anbefaling fra Deres Haand værd, og om De tør og vil paatage Dem at medgive det en saadan ved dets Udgivelse. Af flere forskjellige Grunde ønsker jeg den strengeste Anonymitet iagttagen ved Udgivelsen, hvorfor jeg ogsaa anmoder Dem om, ikke at efterforske mit Navn, men at lade Manuscriptet med Deres ærede Svar i en forsegleet Pakke snarest muligt aflevere ved Nørrevold 219, 1^{ste} Sal, Døren lige for Trappen, ved Middagstid mellem Kl 12 og 1.

Forsikkring om min Erkjendtlighed anseer jeg for at være overflødig.

Deres ærbødige

C. R.

Fra SK · sept. 1847 · til ukendt

Ansøgeren, der siden Mai 1844 har været i min Tjeneste, har i den Tid saa aldeles tilfredsstillet mig endog den kræsnere Fordring, at jeg i enhver Henseende med Sandhedens Eftertryk paa det Bedste kan anbefale ham. Ædru, sædelig, altid invortes vaagen, ubetinget tilforladelig, vant til at tie, ikke uden en vis Opvakthed, hvilken man kan betroe til at handle lidt paa egen Haand, har han i den Grad gjort sig uundværlig for mig, at jeg sandeligen med Glæde beholdt ham i min Tjeneste. Dette er i mine Tanker den bedste Anbefaling, som jeg kan give. Skulde det nu være muligt, at et eller andet af de sandfærdige Prædicater om ham, forsaavidt det særligen stod i Forhold til den ansøgte Stillings Eiendommelighed, kunde bidrage til at henlede nogen gunstig Opmærksomhed paa Ansøgeren; skulde paa nogen Maade min, rigtignok en Ubekjendts Anbefaling kunne have nogensomhelst heldig Indflydelse paa Afgjørelsen af Ansøgerens fremtidige Skjæbne, da skulde det være mig en sand Glæde, fordi jeg føler mig i høi Grad forpligtet til paa ethvert Vilkaar at anbefale ham.

Kjbhvn., i Septbr. 1847.

S. Kierkegaard,

Mag. artium.

Fra Magnús Eiríksson · 14. okt. 1847 · til SK

Kjøbenhavn d. 14^{de} Oct. 1847.

Herr Kierkegaard!

Rigtignok henvendte jeg mig til Dem i Fjor om en Understøttelse som jeg høiligen trængte til, uden at det lykkedes mig, at vinde Deres Deeltagelse, og De har saaledes rimeligviis ikke tænkt Dem, at jeg vilde komme igjen; dog, da jeg endnu er i den samme Pengeforlegenhed, om ikke i en større – thi jeg veed snart ikke selv, naar den har været størst i Løbet af de to sidste Aar, skjøndt jeg altid, ofte paa en aldeles uventet Maade, er bleven hiulpen for Øjeblikket – har jeg bestemt, at gjøre et Forsøg med Dem endnu, thi det hedder jo dog: »Beder, og Eder skal gives«. De har nylig skrevet om »Kjærlighedens Gjerninger« – jeg har endnu ikke faaet den Bog, da det i den senere Tid har generet mig, at bede min Boghandler om Bøger, og i Grunden har jeg Bøger nok, jeg kjender den altsaa ikke endnu, men er forresten overbeviist om, at den nok er værd at læse – men hvor fortjenstligt det end kan være, at skrive om Kjærlighedens Gjerninger, saa er det dog sikkert meget mere fortjenstligt og saligt, at gjøre dem, og jeg er vis paa, at De vilde gjøre en saadan ved at understøtte mig, og at De aldrig vil komme til at fortryde at De har gjort det, men muligviis at De ikke har gjort det. Maaskee tænker De som saa: jeg selv trænger til Alt, Hvad jeg nu har, hvis jeg endnu lever saa og saa længe og skal kunne vedblive at virke paa den samme Maade som hidtil; men De veed ikke, om De lever længe nok til at forbruge Hvad De nu har, og skulde det endogsaa blive Tilfældet, bør De dog have den Tillid til Gud: at hvis Deres Stræben og Virken er til Menneskenes Bedste, saa vil han paa en eller anden Maade forlehn Dem Midler til at fortsætte den, selv om Deres egne vare forbrugte. Jeg taler til Dem som en Mand med Religion, skjøndt jeg rigtignok veed, at den nu omstunder er temmelig sjelden i den mageløse Christenhed. Stiftamtmand Lorenz Krieger, hvem Forsynet brugte som Redskab til at kaste mig ud i Verden (See »Bapt. og Barned.« S. III-V Anm.), havde ogsaa brugt den største Deel af sin Arv, thi Renterne og Gagen strakte ikke til at tilfredsstille hans ædle Godgjørenhed, men han havde dog nok til sin Død. Hvad mig forresten angaaer, saa tør jeg paatage mig, selv med Renter, om det skal være, at tilbagebetale Hvad De nu maatte anvende paa mig, thi det vil ikke vare ret længe, inden min Stilling forandres – fordi det tjener til det Godes Fremme –, og det paa en saadan Maade, som vil være de Fleste uventet, hos Nogle opvække Misundelse, men hos endnu Flere Forundring. Vor Herre kan ingen Hensyn tage dertil, han gaaer sin egen Vei uden at raadføre sig med de Mægtige. Det er ikke af Stolt[hed] at jeg forpligter mig til at tilbagebetale det som jeg nu af Dem eller Andre maatte modtage af det laante Gods, men kun forsaavidt som den, der alt har overladt mig Noget deraf, selv maatte komme til at trænge til at faae det refunderet. –

Jeg har ofte tænkt over, hvad der egentlig kunde være Grunden til, at De tidligere ikke har villet understøtte mig, da De dog maa have indseet, at jeg er een af de Faa, som stræbe i den samme eller en lignende Retning som De selv, og uagtet Adskillige maae have fundet det saa naturligt, at de have udspredd dette Rygte, som jeg endnu i denne Sommer har faaet at høre; thi saaledes synes det mig naturligst at forklare det, da jeg ikke godt kan antage, at De selv nogensinde skulde have givet Anledning dertil. Skulde De frygte for, at det kom til almindelig Kundskab, at De havde understøttet mig mod Hr Martensen og andre endnu mægtigere Folk, saa skal det, hvis De vil, være en Hemmelighed. Høistærede! lad nu endelig Spaadommen gaae i Opfyldelse, thi jeg var alt begyndt at ansee dette Rygte, der i saamange Aar har været i Circulation, for en Spaadom, hvis Oprindelse man vel ikke kjender, men hvis Tilværelse er saameget desto sikkrere. Spaadommen er nu alt bleven flere Aar gammel og lever dog, men dette gjælder netop om de gode Spaadomme, som vente paa deres Opfyldelse. Dersom De vil gjøre Noget for mig, saa trænger jeg til det, netop i disse Dage, i ethvert Tilfælde beder jeg Dem, med et Par Ord, som enten kunne afhændes i min Bolig eller hos Portneren paa Regentsen, at give mig Beskeed inden næste Søndag.

med Høiagtelse
M: Eiríksson
(Amaliegade 126 øverst)
S. T.

Herr Magister S. Kierkegaard

Kjøbenhavn.

Fra SK · udateret [okt. 1847] · til Magnús Eiríksson

Copie.

De ønsker selv, og det finder jeg ganske naturligt, at jeg »med et Par Ord« svarer Dem paa Deres udførligere Skrivelse, det vil sige, De ønsker, at jeg fatter mig kort, ingen Grunde pro og contra, et Jaell. et Nei. Her er

mit Svar: jeg kan ikke opfylde Deres Ønske.

Ærb.
S. K.

Fra SK · 17. jan. [1848] · til Julia C. Werliin

d. 17 Januar.

»De stoler paa min Taushed, selv om jeg ikke kommer«. Det kan De ogsaa ganske, jeg derimod kan ikke komme. – »De har en Bøn til mig«. Hvis det lader sig gjøre, hvis De med et Par Ord kunde gjøre mig bekendt med dens Indhold, saa kunde jeg jo svare Dem, om dens Opfyldelse ligger indenfor min Smule Formaaens Omfang, eller ikke.

S. Kierkegaard.
Til

Frue Werlin
NybrogadeN^o 5.

Fra A.T. Schmidt · 7. maj 1849 · til SK

Høistærede!

De vil formodentlig af Aviserne have erfaret den sørgelige Skjæbne, som store Bededag rammede Nøddeboe og at den ulykkelige Ildebrand ogsaa lagde Skolen i Aske, hvorved jeg mistede næsten Alt, hvad jeg eiede og maa nu med Kone og 5 smaa Børn søge Ophold hos Fremmede.

I denne min store Nød har jeg henvendt mig til tidligere Venner og Bekjendte og da jeg veed, at De baade har Evne og Hjerte dertil, tillader jeg mig at anmode Dem om at række mig en hjælpsom Haand og ved en Understøttelse sætte mig istand til at forskaffe mig og min Familie det Allernødvendigste.

ærb.

Nøddeboed. 7 Mai 1849:

Schmidt

Min Adresse er:
Skolelærer Schmidt, Nøddeboe
pr.Hillerød.

S. T.
H^{er} Mag. art.S. Kjerkegaard.
S. T.

H^{er} Mag. artium S. Kjerkegaard
Gl. TorvN^o 1
i
Kjøbenhavn
fr

Fra H.C. Andersen · 15. maj 1849 · til SK

***Kjøbenhavn den 15 Mai 1849.**

Kjære Hr. Kierkegaard!

De har forundt mig en rigtig stor Glæde ved at sende mig Deres »Enten – Eller«! jeg blev meget overrasket, som De da nok kan vide, jeg troede slet ikke at jeg kom venlig i Deres Tanke og nu seer jeg det dog! Gud velsigne Dem derfor! tak, tak! –

Deres af Hjertet inderlig hengivne
H. C. Andersen

Fra Fr. Paludan-Müller · 15. maj 1849 · til SK

d. 15 Mai 49.

For den kjærkomne Gave (Enten – Eller) bringer jeg Dem herved min hjertelige Tak. Denne min Tak vil jeg søge at bevise, ved grundigt at studere Bogen, forsaavidt min Evne og Kundskab strækker til, hvad ikke altid er Tilfældet ved Læsning af filosofiske Skrifter, og formodentlig heller ikke vil være det her.

Af det Kjendskab jeg allerede har til Værket, forekommer det mig, at De stiller Læseren den Opgave ved Deres Enten – Eller, at søge et Tertium, hvori Forskjellen mellem de to modsatte Livsanskuelser er ophævet eller hvori Forsoningen er tilveiebragt. Om dette nu er saa, eller om Bogen skal forstaaes som den fulde Løsning af Enten ved Eller – denne Knude skal jeg, som sagt, under et grundigere Studium af Værket søge at besvare mig selv saa godt jeg formaaer. – Endnu engang Tak for det Tilsendte, og bevar mig i venskabelig Erindring!

Deres ærbødigst hengivne
Fr. Paludan Müller

S. T.
Hr. Mag. art.S. Kierkegaard.

Fra Carsten Hauch · 17. maj 1849 · til SK

Den 17^{de} Mai 1849.

Til
Forfatteren af Enten – Eller.

Jeg tager mig den Frihed at overgive disse Par Linier til Deres Forlægger, da jeg ingen anden Vei veed, hvorpaa de kunne komme i Deres Hænder. Jeg beder Dem ikke at tage det for nogen sædvanlig Compliment, men for en ligefrem Sandhed, naar jeg siger Dem, at jeg ikke blot med Interesse har fulgt Dem paa Deres litteraire Bane, men at jeg virkelig har fundet mange Vink og Hentydninger i Deres Skrifter, der have været befordrende for min egen aandelige Udvikling. Desto kjærere har det været mig fra Deres Haand at modtage et Værk, hvilket jeg, hvis jeg (som der med Hensyn til et andet Skrift fortælles om en ældre Lærd) blev sat i et eensomt Fængsel og kun havde Tilladelse til at udvælge mig een eneste Bog til Ledsager i Eensomheden, vel kunde falde paa at vælge, fordi jeg deri vilde finde saameget Stof til Eftertanke, at min Tid neppe vilde hensvinde uden aandelig Fremgang.

Med sand Erkjendtlighed og Høiagtelse
Deres ærbødigst hengivne C. Hauch.

Fra SK · udateret [nov. 1849] · til N.P. Nielsen

Kjære Hr Instructeur!

I Almindelighed er vistnok en Forfatter meget let og meget hurtigt enig med sig selv om, hvilken af de Tvende det er han kunde ønske at sende Høiagtelsens, Beundringens, Hengivenhedens, Taknemlighedens, Venskabet Mæcenat-Exemplar, om det er Manden eller Hustruen; eller dersom han strax er enig med sig selv om, at det er dem begge, da har dette i Almindelighed sin Grund i, at de Tvende egentligen have deres Betydning for ham ved det ægteskabelige Forhold til hinanden. Her derimod er det vanskeligere, det sjeldnere, det i sin Art eneste Tilfælde og med det Beundringens Raadvildhed i Forfatteren: de Tvende have hver især Udmærkelsens Fortrin og da igjen Foreningens fordoblede Styrke. Hvad er der under saadanne Omstændigheder at gjøre? Jeg kunde sende et Exemplar til Dem, Hr Instructeur, og et til Deres Kone. Men dermed var jo kun udtrykt noget Almindeligere, at der var, i numerisk Forstand, Tvende, for hvilke jeg nærrede Høiagtelse og Hengivenhed; derimod var det Sjeldnes anden Potens ikke udtrykt: at disse igjen danne et Par, et Ægte-Par. See, derfor har jeg valgt at sende et Exemplar »til de Tvende«. Det er saa vist ikke af Oeconomie, der kunde godt blive Raad om det saa var til flere Exemplarer; nei, det har en anden Grund, det er af æsthetisk Samvittighedsfuldhed. Skjøndt lidet deeltagende mod Menneskene, uselskabelig, eensom, har jeg dog just i min Eensomhed en stor Glæde af, efter Evne, at opfatte det Eiendommelige ved de enkelte Mennesker, der beskæftige mine Tanker, det Eiendommelige ved dem og ved deres Livsforhold. Der ere vistnok Mange, som med lykkelig Begavethed ere langt promptere end jeg i at afbetale Høflighedens Gjeld, langt flinkere end jeg i Opmærksomhedens og Opmærksomhedernes Tjeneste; men hvad Skjønksomhed angaaer, turde det være muligt, at jeg i dens Tjeneste er om ikke travl og ferm saa dogaarvaagen trods Nogen – skjøndt jeg staaer »langt borte for mig selv«. At sende Dem et Exemplar af en lille Bog, som De dog formodentligen ikke læser, og som jeg sandeligen heller ikke vil forpligte Dem til at læse, vilde i mine Tanker være underligt. Dersom det derimod kunde lykkes mig at gjøre Maaden, paa hvilken den sendes, til den egentlige Gjenstand; dersom et vist, om jeg saa tør sige, Skjønksomhedens Snit paa Gaven (hvilket dog er meget forskjelligt fra det Guldsnit, enhver Bogbinder kan sætte paa Bogen) skulde kunne vinde nogen Behagelighed i Deres og Deres Kones Øine: da vilde dette netop være mig det Glædelige, mit Ønskes Opfyldelse, mig en indre Trangs Tilfredsstillelse.

Hvad jeg tilføier, skriver jeg saaledes, at det er mig som hørte Deres Kone derpaa, eller som læste hun det, medens jeg skrev. De har saa ofte indbudet mig at besøge Dem, De har med sjelden Troskab holdt ud og med lige saa sjelden Eftergivenhed udholdt min Selvraadighed. Nu, er denne min Selvraadighed end stundom sær, saa var det dog ogsaa sært, om jeg ikke selv blev mig dette bevidst, om jeg ikke mangen Gang beklagede, hvor megen Uret jeg gjør – mod mig selv. Der har i Deres Indbydelse bestandigt været Noget, som betydede mig, at det ikke blot var en Høflighed, men at det dog virkeligen var Dem kjært, om jeg engang gjorde Alvor af at besøge Dem i Deres Huus. Maaskee tager jeg feil, maaskee er det Deres overlegne Dannelse, Deres Virtuositet i Optræden, der har fortryllet en stakkels Magister, som kun kjender Lidet til Verden, og bildt hans forfængelige, ubefæstede Hjerter Noget ind. I ethvert Tilfælde lad nu dette lille Brev være som et Besøg. Det vil let kunne erstatte min Udebliven, medens jeg til Erstatning for hvad jeg atter taber ved at udeblive, kun beholder den Bevidsthed, dog at have, i Mangel af at gjøre det Rette, gjort Noget for [at] afdrage paa en Gjeld, i hvilken jeg i en anden Forstand hellere end gjerne bliver. Thi komme gjør jeg dog neppe, og altsaa kan jeg, kun naar jeg bliver i Gjelden, forblive

Deres
S. Kierkegaard.

Fra ukendt · 15. okt. 1850 · til SK

En virkelig Drøm

For nogle Dage siden drømte jeg en Nat, at vi traf eller mødte hinanden paa et eller andet Sted. Af det som foregik mellem os husker jeg kun, at De gav mig et Convolut med Sølvpenge i; det var betydelig stort og saa fuldt, at der faldt nogle Penge udaf dens ene Ende i Deres Haand. Ogsaa disse Penge gav De mig. Jeg tykkedes, at det Hele maatte i det Mindste være 50 Rbd. Idet De gav mig Pengene, sagde Jeg rørt og med Inderlighed: »Gud lønne Dem det, jeg trængte meget haardt dertil«, og i det Samme vaagnede jeg.

Jeg er ikke fri for at lægge Vægt paa Drømme, paa Grund af egen Erfaring i dette Stykke; imidlertid veed jeg dog, at mange Drømme have ingen Betydning, eller i al Fald ingen fornuftig Betydning, og at andre, som

have Betydning, ere vanskelige at forklare. Det sidste er just Tilfældet med denne Drøm – uagtet jeg troer, at den er en af de Drømme, som have Betydning – jeg kan ikke forklare den. Om De kan eller vil det, veed jeg ligesaa lidt; thi jeg kjender ikke, hvorvidt og paa hvilke Maader De selv i Livet indøver Christendommen i Forholdet til Deres Næste. Naar jeg giver en Fattig en Skilling eller to, og han nogenlunde oprigtigt beder Guds Velsignelse eller noget Godt over mig, bliver jeg inderlig glad og anseer det for en stor Skat. Om det gaaer Dem ligesaa, veed jeg heller ikke, og kan ingen Mening have derom. Men da jeg virkelig drømte hiin Drøm, uden at vide nogen Aarsag eller Anledning dertil fra min Side, bestemte jeg strax, at fortælle Dem den; da den muligen kunde indeholde et Vink enten for mig eller Dem, eller for os begge.

Deres Næste og Broder

Kjøbenhavn den 15^{de} October 1850.

(Jac. 2, 14. etc)

S. T.

Herr Magister S. Kierkegaard

Kjøbenhavn

Fra SK · udateret [april 1852] · til Jonas Collin d.æ.

Deres Excellence har vistnok i sin Tid modtaget et Exemplar af den i medfølgende Pakke indlagte Bog; jeg skal da ikke vove at besvære Dem med igjen et Exemplar, fordi andet Oplag er udkommet.

Dog ... ja, De har vel allerede seet for meget? Udskriften forraader jo Alt. Men føie mig – lad os lege den Leeg! – føie mig i, at De lader som havde De ikke læst Udskriften; gjør det for at fornøie mig, Barnet, og saa skal De dog maaskee faae at see, at det, jeg har tænkt, ogsaa er for at fornøie Barnet, det kjere Barn, hvis Navn staaer paa Pakken.

De har en Datter-Datter, og lad os kun sige det saaledes: hun er Deres Øiesteen. Det kunde jeg paa mange forskjellige Maader, meget fjernt fra have faaet at vide. Hvis dette var Tilfælde, kunde det aldrig falde mig ind at hitte paa, hvad jeg her gjør. Men jeg har paa den nærmeste Maade faaet det at vide, paa den allernærmeste – af Bedstefader selv, og paa en saa rørende Maade, at jeg er ganske enig med mig selv, at mit Paafund ikke er galt.

O, Deres Excellence, eenlig som jeg er og levende i Eensomhed, har jeg dog lært maaskee ualmindelig mange Mennesker at kjende, og faaet Leilighed til at danne mig en Forestilling om Følelser-Forhold mellem Menneske og Menneske, den Kjerlighed, den Hengivenhed, den Omsorg o: s: v:, hvormed Den forholder sig til Den, og Den til Den o: s: v:.. Ak, det er ikke mig, der er Gjenstanden for denne Kjerlighed, denne Omsorg, denne Hengivenhed o: s: v: – dette Kostelige bliver jeg blot vidende om, thi det gaaer jo, ak, mig forbi. Dog tør jeg give mig selv det Vidhedsbyrd, at [jeg] sjelden er blevet misundelig paa den Lykkelige, der var Gjenstanden, eller utaalmodig i min veemodige Situation.

Men da kommer der en Gang til mig en gammel Mand, ret en smuk gammel Mand, en Olding, ret en elskelig Olding, den Sjeldne, i enhver Betydning hørende til første Classe af Rangen, han talte om en Datter-Datter, han havde. Det var ikke nogen vidtløftig Tale, ei heller i høitidelige Vendinger, nei, det var mere Stemningen, Maaden, Stemmen – see, dette var for meget, var over mine Kræfter, først blev jeg misundelig paa denne Datter-Datter: at være elsket saaledes og just af en Saadan! Hvor skjønt, Proportionerne selv, i mine Tanker, de skjønneste: en Olding og en Datter-Datter! Dog hvad det meest kommer an paa, for at dette Forhold skal være fuldendt, er Oldingen, hvorledes han er; thi Datter-Datteren er jo Gjenstanden, om hvem man derfor ikke behøver at vide mere, naar man har »Oldingen« givet, da man saa slutter, at naar Oldingen er en Saadan, og han i den Grad elsker denne Datter-Datter, saa fortjener hun det ogsaa, forsaavidt man da kan siges at fortjene Kjerlighed. Og tænk Dem nu, Deres Excellence – men ak, maaskee er der dog Noget, som gjør, at jeg ikke ganske bliver forstaaet i min Glæde, Noget som forhindrer Dem, at De ikke saa godt som jeg caperer, hvorledes det slog til, hvorledes hiin Olding, om hvem jeg taler, just var den Rette! – tænk Dem, denne Olding var Geheimeraad Collin!

Saa fortalte Oldingen mig ogsaa, at jeg i denne Datter-Datter havde en Læserinde, en Læserinde der meente at skylde mine Skrifter saa meget, at Ingen – – dog, jeg har ikke glemt, hvad der blev sagt, men gjentages bør det ikke.

Nu har jeg tænkt som saa, hvad om vi to Gamle (jeg mener Oldingen og mig, hvem jeg i Grunden betragter som den Ældste, uagtet jeg i det Foregaaende optræder som Barn, og da ikke kan være blevet

meget ældre siden den Tid) forenede os om at gjøre denne Datter-Datter en Fornøielse, eller nøiagtigere, jeg har tænkt som saa, hvad om Du bidrog den Smule Du formaaer for at foranledige Oldingen til at gjøre denne elskede Datter-Datter en lille Glæde. Og, sagde jeg ved mig selv, det bør Du gjøre, thi – lad os ikke glemme det! – Oldingen havde ogsaa engang talt til mig, om jeg ikke kunde have Lyst til at hilse paa denne Datter-Datter, hvortil jeg svarede det bestemteste »nei«.

Altsaa, De modtager medfølgende Exemplar af Kjerlighedens Gjæringer; det modtager igjen Datter-Datteren fra Dem. Jeg mener: De modtager det fra mig til Datter-Datteren fra Dem.

Behager det Dem? Gud veed, jeg gjør mig en Glæde deraf, hvis det maatte behage Dem, til hvem jeg føler mig i en Gjæld for den Hengivenhed og Velvillie De viser for mig.

Fra SK · udateret [april 1852] · til A.S. Ørsted

En af mine Pseudonymer har, hvad Deres Ec. maaskee aldrig har vidst og i ethvert Tilfælde glemt, han har, – dog, just idet jeg vil til at gaae videre falder der mig Noget ind, at Deres Ec maaskee er aldeles uvidende om dette med mine Pseudonymer: bien, jeg tilbagekalder denne Begyndelse, og nu begynder det.

En Forf. har etableret den Sætning, at der [er] ingen Gjentagelse, denne Forfatter henhører under hele min Forf. V., og da jeg som Forf.trods Nogen er stærk i at henholde mig til mit Foregaaende (hvilket da heller ikke altid mislykkes som just i det her nærmest Foregaaende), hvor skulde det da falde mig ind, anden Gang at sende en Mæcenat et Exemplar af den samme Bog, fordi andet Oplag er udkommet af samme Bog. Som Deres Exc. seer paa Omslaget, er Exemplaret heller ei bestemt for Dem, det Hele med at sende det til Dem, er en Spøg, jeg har tilladt mig, og derfor holdt dette Hele i en spøgende, som Deres Ex. vist ikke vil opholde Dem over.

Altsaa Spøg til Side, og saa er der en Ting jeg vil bede Dem om for Alvor.

Exemplaret er for den afdødes Ørsteds Kone. At han oftere har bedet mig at komme i hans Huus. At jeg føler mig i en Gjæld ogsaa til Familien. At jeg nu ikke ønskede at falde ind af Døren til Geheimeraadinden udenvidere, men vil bede A. S. Ørsted at have den Godhed at overrække hende det fra mig og gjøre det paa en smuk Maade, hvad da er identisk med at bede ham om at gjøre det.

Fra SK · udateret · til ukendt

*Da Ansøgeren gennem en Række Aar er mig nøiere Bekjendt og i enhver Henseende til hans Fordeel, skjønt fra mange Sider dog altid fra den meest fordeelagtige: er det mig en Tilfredsstillelse paa det Varmeste at anbefale ham. Hvor almindelig derfor end denne Anbefaling kan lyde, saa meget er vist, Ansøgerens Værdighed er ualmindelig – det vil sige, jeg kjender idetmindste ikke eet Menneske til, som jeg saaledes vilde føle mig forpligtet til at anbefale.

ærbødigst
S. Kierkegaard.

Fra SK · udateret · til ukendt

Høistærede!

Sagen er besynderlig. Hvorfor er Deres Billet anonym? Naar det er Deres Søn som bringer den, kunde jeg jo spørge ham om Navnet. Men da De selv intet Navn giver, saa er jeg jo ikke berettiget til at spørge Sønnen derom.

Kom derfor hellere personlig til mig. Det er jo priseligt at en Mand har Lyst til at læse, og det er sandeligen en ærlig Sag, om en Mand ikke har Raad til at kjøbe en Bog.

Ærbødigst
S. Kierkegaard.

Fra SK · udateret · til ukendt

Undskyld.

